

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

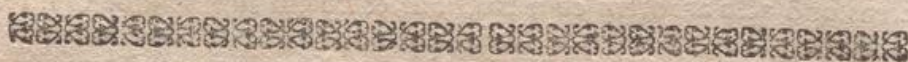
Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Fasciculus XXVI. Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

menta sine eorum delectu. Sicut porrò communis SS. PP. sententia docet; Martyriò corporali obtineri omnium peccatorum veniam, adeò, ut se injuriam probet Martyri teste S. Augustinò, qui pro illius salute Deo supplicet: ita pariter profitentur, per religiosam Professionem omnem pœnam auferri, in purgatorio aliàs subeundam. ò quàm felicem te igitur reputes Christiane Lector, si divinæ obsecutus vocationi, tam nobile vitæ genus elegisti, per emissa vota totus transiens in Dei servitium. Verùm, quò major est felicitas tui statûs, tantò major tibi accrevit in exsolvendis votis obligatio: si enim Deus cò rigore sibi impleri voluit vota, in veteri Testamento deposita, longè strictius exigit exsolvi vota, in novo Testamento emissa per actualem religiosi statûs Professionem. Vovebantur ibi, ut hoc cit. cap. testatur S. Script. res exigui momenti vel pretii, *animalia &c.* Vovebantur hîc res præstantissimæ, animæ videlicet & corpora hominum. Si juxta effatum M. Gregorii in Regist. ad Venant. Ille mortis periculo se dignum fecerat, qui eos, quos dederat nummos, Deo iterum abstulit: quanto periculo exponet se ille, qui non nummos fragilem & fluxam terræ materiam, sed ipsam Dei vivi Imaginationem, ei ad perenne servitium oblatam, præsumpserit votorum fractione auferre?

FASCICULUS XXVI.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 31. & 32. lib. Numeri, in quibus describitur Victoria Israëlitarum de Madianitis reportata cum præda. Petitio Ruben, Gad & Manasse pro inhabitanda terra Jazer & Galaad.

N. 168. Considera I.

QUòd sicut Moyse non potuerit antea morte sanctâ defungi, quàm felici pugnâ decertasset cum Madianitis hostibus; ita nullus Christianorum piâ morte

morte transeat ad æternitatem, n̄ victoriosam præmiserit pugnam contra Dæmonum assultus. Si autem teste S. Scripturâ Proverb. 21. *Vir obediens loquetur victorias.* Planè non fortiozem ad devincendos ejusmodi hostes apprehendes armaturam Christiane, quam obedientiam. Hâc ipsâ armatus Moyses ad eò felicî successu debellavit præfatos Madianitas, ut omnes eorum Mares occiderit. Obedientiæ & orationis studiosissimus ille Monachus, *Cuno* nomine, ad eò in mortis extremo conflictu roboratum se sensit: ut licet quindecim millia Dæmonum ad expugnandum eum confluerint, nihil tamen damni ab ipsis sit passus. Christus ipse solò obedientiæ gladiò mundum & tartarum prostravit. S. Joan. Climacus narrat, vidisse se in Monasterio quodam senes canitie venerandos, & annis seniò graves, ita ad obediendum, hucque & illuc discurrendum promptos & agiles, ut puerorum pedibus eos crederet incedere. Hos autem à se rogatos: quid tanto ex obedientiæ labore solatii hucusque retulissent? respondisse nonnullos: se hujus virtutis viâ ad profundissimam devenisse humilitatem, & hac mediante à plurimis tartarei hostis insultibus in tuto positos esse. Ita ille c. 4. de obed. Meritò igitur exclamat S. Greg. lib. 4. Reg. *Ceteris quidem virtutibus demones impugnamus, per obedientiam vincimus.* Atque hinc concludit: *Victores ergo sunt, qui obediunt, quia dum voluntatem suam aliis perfecte subjiciunt, ipsi lapsis per inobedientiam Angelis dominantur.* S. Catharina Sueciæ, cum aliquando infernalem Draconem gravissimâ contra se tentatione insurgere sensisset, ad potentissimam cœlorum Reginam supplex confugit. Et ecce! B. Virgo augustâ formâ comparet, non quidem per se ipsam latura auxilium afflictæ, sed datura salutare consilium, quò usâ vinceret. Alloquebatur ergo devotam sibi famulam paucis hisce verbis, dicens: *Matri, & Confessario tuo obedi.* Hoc consilium tibi pariter dictatum puta Christiane Lector, cujus vita aliud nihil, nisi continua cum tentationibus militia: ergò: ut tam periculoso in certamine cum S. Catharina Victor evadas, Parentibus tuis aut Superioribus exactissimam obedientiam præsta; nec minùs Confessarii tui imperiis acquiesce, vel maxime illis, quæ occasiones peccati propinquas fugere jubent: ne cum Principibus & Ducibus Judæorum, contra imperium expressum Moysis sceminas cædi subtrahentibus, te in pericula lapsus conjicias. Prophetam igitur imitare regium, in vitanda occasione mala tam obedientem, ut ad se hac super re strictissimè examinandum provocarit

Deum, inquit: *Interroga me, & cognosce semitas meas, & vide si via iniquitatis in me?* Psal. 138. Imiteris pariter Eliam Prophetam, qui licet in Prodigijs esset omnipotens, oris sui imperiò clauderet cœlos, ignem ad comburendos sacrilegos è nubibus adduceret, haberet promptissimos ad sua obsequia Angelos, castitatis & continentix donò maxime præfulgeret, & cum Deo ipso mirâ uteretur amicitia, Jezabeli nolebat colloqui, ne alicui lapsus periculo se committens, tartareis hostibus ad se vincendum monstraret viam.

N.169. *Considera 2.* Quàm multos socios modernò tempore numerent filii Ruben & Gad, qui neglectâ, vel parùm estimatâ promissionis terrâ, melle & lacte uberius fluente, petierant à Moysè cit. capitis v. 5. Sibi concedi terram Jazer & Galaad possidendam, hujus petiti causam assignantes, in eo positam: quòd abundant *jumentis &c.* ita pro dolor! plurimi Christianorum, quos inter forsitan tu non posuimus, nihili curant cœlestem Patriam, ad quam omnes vocamur, æternùm possidendam: dummodo illi in Mundo Bonis abundant. Hoc autem ea pariter contingit ex causa, quòd nutrant multa *jumenta* passionum & affectuum inordinatorum, avaritiæ, luxuriæ, intemperantiæ &c. quæ copiosò terrenarum deliciarum passu cupiunt hic saturare. Nonne tales meritò in se divinam provocant vindictam, nunquam cum Israëlitis viatoribus visuri promissum Chanaan, sed in deserto æternæ damnationis variis tormentis & miseriis affligendi? respisce ergò Christiana anima, tot graviter errantium exemplis perterrita! quid commune cum terra tibi, quæ prosteris genus de cœlo? cultrò mortificationis maeta *jumenta* passionum tuarum, ne ea cum tantò salutis tuæ dispendiò nutrire cogaris. Imperat Moyses filiis Israël v. 35. cap. 33. ut dispergant cunctos habitatores terræ. His mandatis moraliter acceptis morem geras, dispergendò cunctas passiones terrenis rebus affixas, confringendò etiam *titulos & statuas* vanarum phantasmatum, quæ caput tuum occupant, & à cœlestibus avocant. Promisit tibi Deus Regnum, sed quod vim patitur, à solis rapiendum violentis. Nec ipsis Angelis concessum est hoc Regnum absque labore, quare Lucifer Isaïæ c. 14. exclamans: *Super Asira Dei exaltabo solium meum, sedebo in monte Testamenti, ocius divinum audiit fulmen: Veruntamen in Infernum detraheris in profundum lacu.* Ecce! sessionem quietam cum appetat, in cœlesti Regno absque prævio labore possidendam, hinc expellitur æterno subditus labori. Quando Christus Dominus

minus

minus cum insigni comitatu cœlum ascendit, resonabant voces istæ: *Attollite portas principes vestras, & elevamini porta aternales, & introibit Rex gloria?* Psal. 23. Attamen non prius portæ videbantur aperiri, antequam præmissa quæstio: *Quis est iste Rex gloria?* per Responsum hoc: *Dominus virtutum ipse est Rex gloria.* Fuerit soluta. Ergo Regnum Dei ne Ipse quidem naturalis hæres absque calcato mundo & superatâ passione consequitur. Optimè igitur cum Seneca in consolat. ad Martiam cap 17. dixerit: *Delibera tecum, & perpende: quid velis? ut in illa venias, per ista exeundum est.* Regnum cœleste cum Christo assequi cupis, sed viam, quam trivit ipse, fugere non debes. Deliciis aternis cum ipso frui appetis: sed adversa cum Ipso perpeti non recuses. Sedere cum ipso affectas, sed hîc inter oppropria infractus cum ipso stare debes.

Doctrina 2.

Desumpta ex residuis capitibus lib. Numeri, in quibus describitur lex de urbibus Levitarum & fugitivorum. Lex de conjugio non ineundo cum diversa Tribu.

Considera I. **D**Eum non absque speciali Mysterio imperasse, omnes N. 170. Civitates Refugii ab unica Tribu Levi dependere debere; ut videlicet homines alienum sanguinem fundentes à Levitis suscepti, in loco tuto ponerentur, non tantum vitam corporis, sed & animæ apud eos reperturi. Quod olim fuerant civitates refugii, nunc sunt moraliter loquendô, Confessionalia, quæ soli Sacerdotes præsidet. Ad hæc peccatrix anima post commissum non simplex tantummodo homicidium, sed immanè ac barbarum illud filii Dei parricidium ablegatur, per dolorosam peccati confessionem in tuto ponenda. Cur ergo Christiane peccator non illicò post perpetratum tale nefas refugis ad isthoc asylum? repones forsân: à verecundia tibi viam præcludi. ò quàm inanis & stolidus est hæc remora! audi Chrysostrum tibi respondentem; *Cur confunderis dicere, quod non es confusus perpetrare? cur vereris Domino indicare, quod non es veritus eò ipso præfente committere?* de Sacerdotibus Levitarum vices in confessionalis asylo agentibus testatur Oseas c. 4. *Peccata populi mei comedent.* At quid per hoc aliud innuit divina Sapiencia; nisi peccata populi per confessionem

fessionem detecta, instar cibi ab illis in stomachum transmitti, ut ibi in aliam substantiam mutatis, jam nullum amplius supersit vestigium, quod bonæ pœnitentis samæ obesse valeat. Tam strictum adhæc divina Providentia sigillum confessionis ordinavit; ut juxta communem moralium Theologorum Doctrinam nullis verbis, nullò oculorum signò, nullâ vultûs severitate fas sit confessario, pœnitentis propalare delictum; adeò, ut teste S. Anton. Patav. Serm. 2. in Dom. 2. quadrages. quicumque discooperuerit confessionem, gravius peccet proditore Judâ, qui Dei Filium Judæis vendidit. Dicam ergo cum S. Augustino lib. 1. de visit. infirm. c. 5. *Melius est coram uno (ad tam strictum silentium obligato) aliquantum ruboris tolerare, quam in die Judicii coram tot millibus gravi repulsâ denotatum tabescere.* ò quanta tibi obtingeret confusio, coram universo mundo de tuis peccatis accusari, & hoc non ad remedium, sed ad perpetuam damnationem? si refugis momentaneum pudorem, quomodo subibis æternum? & nonne ipse Sacerdos, quem adeò extimescis, erit inter illos unus, quibus in extremo judicio omnia patefient scelera tua? cogita insuper cruciatus illos, quos adhuc vivus pateris; quamdiu vereris, crimen commissum Sacerdoti detegere. Nunquam lætum diem, ne quidem horam hilarem ages. Homo circumferens putridum dentem, donec chirurgo illum monstraverit extrahendum, non vivet sine dolore, non cubabit sine inquietudine; & qui Pleuritide laborat, si interni Apostematis pus non exspuat, à morbo ejusque doloribus non liberabitur. Ita qui ulcus peccatorum suorum non coram confessario aperuerit, à gravissimis vulneratæ conscientæ cruciatibus non liberabitur unquam. Cæterum sicut Homicida ad Civitatem Refugii se conferens, non antea securus poterat prodire in forum, quam mors obvenisset Pontificis: ita peccator, qui victâ tandem verecundiâ confugerit ad Asylum Confessionale, sua ibidem detegens peccata, non poterit illud Refugium securus egredi, antequam applicatâ sibi per absolutionem Sacerdotis Passione & Morte Christi summi Pontificis egrediendi copiam obtinuerit.

N. 171. *Considera 2.* Christianos homines Bona animæ apud se retenturos, debere obsequi mandato Dei, capite 36. dato, ubi præcipitur filiabus Israël: nullis aliis nisi Tribus suæ viris nubant. Ita te jungas illis tantummodo sociis, qui paræ bonæque conditionis statûsque sunt. Filii Israël vix alienigenis commixti perdidere veri Dei Cultum, thesaurum

aurum planè præstantissimum: Didicerunt opera eorum, & servierunt sculptilibus eorum. Homo speculum imitatur, naturâ suâ ad eorum imitationem inclinans, quos habet familiares, & hinc asserit S. Laurent. Justin. de discipl. Monast. conv. c. 4. *Necesse est, ut talis efficiatur homo, quales sunt, cum quibus conversatur.* Elitæus & filii Prophetarum conjuncti Eliæ, ejus zelum & heroicum animum imbibere. S. Paulo associatus non potuit aliter, quam divinò Spiritu flagrare. Isaias admiffus ad consortium Angelorum, in alterum transiit Angelum. Incessisse se in mera vitæ Innocentia profitetur regius Vates Psal. 25. Sed rationem causamque hujus illicò subnectit. v. 4. *cantans: Odivi Ecclesiam malignantium.* Philo Hebræus subtili quærit indagine; unde venerit, solem & lunam unicò tantùm præceptò terram illuminare jussos, tam exactè tali mandato hucusque obsecutos esse, ut nunquam contrariò illud violaverint actû? Hoc verò dubium resolvens asserit: *Malitia procul terminis celi exulat.* Quasi diceret: solem & lunam absque ullis tenebrionibus versari in cœlo, à quibus timere possent, sibi aliquas affundi tenebras. Vide ergò Christiane Lector mores eorum, quos tibi familiares habes socios? si Religiosus aut Sacerdos es, cur tam frequens tibi commercium cum personis sæcularibus? si vir es, cur consortia foeminarum tam crebrò quæris?

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 1. & 2. lib. Deuteron. in quibus describitur Iter Israëlitarum, & quomodo illi ad possidendam terram promissam & debellandos hostes animati sint, multosque expugnârunt.

Confidera 1. **M**irum esse: quòd Deus omnipotens hîc videatur aliquid N° 72.
quam prode imbecillitatem: cum asserat cit. capite 1. pugnaturum se cum Israëlitis contra eorum hostes: quasi verò solus non sufficeret, illis penitus delendis, sed adjutrice hominum manu indigeat? Verùm absit à Christiano: tam sacrilegam fovere opinionem, quin potius cogitet: Deum per hoc animasse Israëlitas ad prælium fortiter ineundum, ut & ipsi admovendò manus operi, suo non desint officio confisi, non defuturum sibi auxilium. Verba S. August. sunt: *Deum esse adiutorem, ut etiam homines agant aliquid.* Poterat olim Christus cæco integrum solus reddere lumen absque eo,
H h quod

quod aquis uteretur, ut oculos ablueret: at noluit hoc ei præstare, innuens; in causa salutis nostram quoque requiri industriam. Petrus Actorum 10. vidit apertum cælum: sed debuit prius ascendere in superiora domûs, cæloque pedibus quantum poterat, appropinquare. Non antea mortuus revixit 4. Reg. 4. quàm Elisæus se inclinasset super eum, & fecisset calidam pueri carnem. Merito Cain crudelis ille lanio tartareas inter tenebras & rogos gemit, utpote qui etiam à Deo ad pœnitendum instigatus, nec parvum ex parte sua veræ pœnitentiæ dedit indicium. Fuerat ille arborum una, de quibus postea auditus est dicere Christus Matth. 7. *Omnia arbor, quæ non facit fructum bonum excidetur, & in ignem mittetur.* Quid ad hæc tremenda Christi fulmina respondebunt sectarii nostrorum temporum, qui speciali, ut vocant, nituntur fiduciâ, quâ cælum à se certò possidendum credunt, licet manus non applicent operibus, quibus comparatur cælum. Vocant se hæredes Dei & cohæredes Christi Rom. 8. at considerent: quid his hæredibus agendum præscribat Apostolus tanquam conditionem sine qua non, asserens: *Si tamen compatimur, ut & conglorificemur* Rom. 2.1. dicunt, sibi coronam æternæ repositam esse gloriæ. At perpendant: quid hac de corona profiteatur idem Docteur Gentium 2. Timoth. 2. *Non coronabitur, nisi qui legitime certaverit.* Non dubitant: se cœleste Palatium intraturos. Sed audiant Janitorem, qui Matth. 7. clamat: *Non omnis, qui dicit mihi: Domine, Domine, intrabit in Regnum Cælorum &c.* & Lucæ 6. *Quid vocatis me Domine, Domine, & non facitis, quæ dico?* obtinere Hebræi fideles terram Promissionis, non fide solâ, sed præliis heroicâ virtute superatis. Affecutus est Jacob Israël nomen, nempe *videntis Deum*, sed postquam non nomine tantum, sed & omine luctatorem egit. Poterant sibi spem facere filii Zebedæi, de Principatu in Regno Christi acquirendo, sed tunc primum, quando quæsit à Christo Matth. 20. *Potestis bibere calicem?* Responderunt: *Possimus.* Quare etiam Romani Gentiles teste August. de civit. Dei. l. 5. Templum honoris & virtutis ita contigua exstruxerant, ut honoris Templum intraturus, debuisset prius Templum virtutis intrasse. Quis Sacri Evangelii vel à longè peritus ignorat, quid evenerit ficui, quæ foliis tantum instructa, fructibus carebat Christo offerendis. Nonne hæc divinâ voce arefacta est Matth. 21. & alia Lucæ 13, plantata, nec tamen integrò trienniò ullis fructibus fœcunda, iussa est excindi? nihil refero de fatuis illis virginibus, quæ gloriari quidem poterant, se ad solemnes

solemnnes Nuptias solemniter invitatas esse, sed serò dolore conquæ-
stæ sunt, repulsam se esse passas, quando cœlestem portam pulsarunt,
non provisæ oleô, bonorum operum symbolô. Scio Catholice Le-
ctor, dissentire te Sæctariorum Doctrinæ, convictum de necessitate
bonorum operum ad consequendam animæ salutem. Verùm malè
metuo, ne Doctrinam, quam Verbô profiteris, neges factô. Enim ve-
rò cerne: quàm parcus sis in dandis elemosinis? quàm rarus in ob-
servandis jejuniis ab Ecclesia præscriptis? quàm indevotus in audien-
dis sacris, in peragendis precibus? vide: quàm imperfectus sit dolor,
quô sacrum pœnitentiæ Tribunal accedis? quàm inefficax proposi-
tum, quod confessioni vel absolutioni præmittis? quàm distracta ti-
bi sit persolutio injunctæ pœnitentiæ? perpende: quàm delicatus sis
in mortificando corpore, in frenandis passionibus, in suprimendis
motibus? excludêris hêrcle à terra Promissionis, si pro obtinenda ea
cum Israëlitis neglexeris bonis operibus pugnare. Panicus timor est,
quô multitudinem passionum tuarum considerans, incipis animis ca-
dere, exclamans cum Israëlitis v. 29. cit. capitis: *Maxima multitudo est,
& nobis staturâ procerior.* Uti enim Deus ad operandum, & strenuè pu-
gnandum vult manibus tuis cœu instrumentis & armis uti, ita pariter
paratum ad omnia tibi offert concursum, qualem obtulit Israëlitis,
ut docuere præcedentia.

Considera 2. Mysteriô non carere: quòd Deus voluerit Israëlitis N. 173.
Viatoribus tam multos opponere hostes, quos successivè haberent
debellandos: ut videlicet ad otium à natura corrupta pronis, aliquid
continuò præ manibus essent, quò se occuparent, non morali tan-
tùm in labore, de quo mox egeram, sed etiam physicô exercendî:
certissima enim res est, & tam pudendô Israelitarum lapsu probata,
validum corpus otio deditum, in omnia ruere vitia. Unde S. August.
Serm. 17. ad fl. ait: *Hæc est illa vitiositas pessima, quæ frequenter Sanctorum
conventus destruit, pariens in eis Luxuriam, nutriens in eis gulam, seminans in eis
cizania, generans inter eos homicidia, & omnia, quæ sunt, opera carnis.* S. Mat-
thæus describens Parabolam expulsi ab homine Dæmonis, meminit:
quàm mirâ industriâ & arte ad ipsum redire studuerit, longè pejorâ
modò ipsum afflictorus, quàm ante. Sed quid tandem ei accessum
paravit? en! responder sacer textus: *Veniens invenit eam vacantem, tunc
vadit, & assumit &c.* cap. 12. v. 44. Ergò solùm otium huic hosti ape-
ruit ostium, per quod intrans non solus ipse, sed septem aliis nequio-
ribus:

H. h. 2.

ribus:

ribus stipatus vacantem occupavit domum. Nemo est, qui dubitet: temporibus Anti-Christi humanam malitiam summum apicem scanfuram. At quid aliud nisi vitium otii ei gradus subministrabit? refrigeret tunc charitas attestante Christo: frigus autem est symbolum otii; hoc enim contrahens hominum membra à libero motu illa impedit. Unde legitur in Proverbiis: *Propter frigus piger arare noluit &c.* Sanè, quod ligno est vermis, tinea panno, domui ruina, terræ sterilitas, aquis putredo, aëri pestilentia, hoc homini est otium. *Sicut terra, inquit aureus Orator Homil. 7. in 2. ad Corinth. non occupata semente, aut consitione, quamlibet herbam producet: sic & anima quoties non habet, quod agat rerum necessariorum, cum omnino cupiat aliquid agere, pravis actionibus semet tradit.* Nemo Samsonem cum Philistæis certantem vincere, aut vincere potuit. At ubi in sinu Dalilæ obdormivit segniter, victus vincetusque est. Nulli libidinis stimuli pupugere, ne dicam stravere regium Vatem, quamdiu in acie stetit inter labores, at ubi domesticos inter lares otio indulgit, igne telò trajectus, in turpe adulterium præcipitatus est. *Otiò perit Roma orbis Domina*, ait S. August. at quid illà fortius, quid illà invincibilis existit, quamdiu otio fores præcludit? Surius 2. Maji historiam narrat, proposito nostro peraccommodam. S. Antoninus Archiepiscopus Florentinus per magnam urbis partem in Sacram pergens ædem, conspexit in paupere tugurio matrem viduam cum tribus filiabus lanificò opere strenuè occupatas, quarum sedulam operam dum attentius speculatur: Angelos domunculæ hujus tecto insidentes aspicit. Quò velut cœlesti auguriò optimè de hac familia ominatus, liberali manu earum inopiæ subvenit. Verùm alià die hoc ipsum pertransiens tugurium, jam totò cœlò diversam intuetur rerum faciem. Non jam Angelos, sed deterrimos cacodæmones ludere in tecto videt: quare nil boni de incolis suspicatus, ut introspexit; non labori amplius, sed otio & luxui vacantes, suoque singulas cum proco ludentes reperit. *Mali corvi malum ovum*, asserit Sanctus Bernard, lib. 1. de Confid. ad Eugen. *Otiò velut janua nititur Dæmon: ut illicitas carnalium cogitationum illecebras etiam in purissimas mentes insinuet.* Quare ò Christiane Lector! sicut homini peste infecto nullum domus tuæ angulum concedes, in quo divertat, ita nullum tempus, etiam minimum otio indulgeas. Si vel per horulam unam stertentem otioque solutum te aspexerint Dæmones; ut vultures ad cadaver, ut muscæ ad saccharum, ut harpyæ ad mensam turmatim ad-

vola-

volabunt stygiæ hæ aves ; adeoque certandum tibi erit cum innumeris, qui laboriosus ante unum habueras inimicum.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 3. & 4. lib. Deuteron. in quibus describitur Moyses à terra promissa exclusio. Legis olim jam data, quando Deus in flamma apparuit, repetitio.

Considera I. **E**T simul obstupescere: quòd Moyses charissimus Dei famulus, tot annis summam prudentiam regens Populum, ad terram Chanaan ducendum, tot labores pro gloria Dei æquò animò perferens, tot molestias vincens: cum summò teneretur desiderio ingrediendæ Terræ Chanaan à Deo promissæ, & repetitis vicibus pro hac gratiâ fieret supplex, repulsam pati cogatur, his verbis expressam: *Nequaquam ultra loquere de hac re ad me. v. 27. citati cap. Quid quæso causæ latet: Deum erga servum tam benè de se meritum, adeò (si fas est loqui) durum se monstrare? videtur hoc dubium claris resolvere verbis clarissimus Doctor Petrus Cellens. dum lib. de panc. 11. hæc scribit: Omnipotens & misericors Deus idcirco terram morientium negat, quia ad cælum Moysis animam subleuat. q. d. taliter erga fidelissimos sibi que charissimos Deus se gerit servos: denegat ipsis terrestre Chanaan, transitoriò deliciarum melle ac lacte fluens, ne eò fruente periculum subeant perdendi cœlestis. Id jam olim probaverat in Abrahamo, quem idcirco è paternis evocavit laribus Genes. 12. imperans: *Egredere de terra tua &c. at quò aliò fine, nisi quem verba immediatè subnexa exprimunt? & veni in terram, quam monstrabo tibi &c.* Hoc ipsum strenuè declarans S. Chrysost. Homil. 1. in Matth. asserit: *ut sciant omnes, quicumque voluerint esse filii Abrahæ, & terram hanc promissionis accipere, de qua scriptum est: credo videre bona Domini in terra viventium; quoniam bona sua debent contemnere, sicut Abraham terram suam contempsit.* S. Franciscus Sales. p. 1. lib. 2. de amore Div. quarundam meminit avium, quas *Apodes* vocant, instructas tibiis valdè brevibus, & pedibus omnî virtute vigore que destitutis: hinc si aves illæ aliquando se in terram demiserint, quietem ibi capturæ, se denuò ad volandum erigere non valeant, crocitantò morituræ. Talium volucrum naturam imitari ait animas Christianorum: hæc si affectu inordinatò temporalibus*

Bonis adhæreant, illicò futuro vitæ & felicitatis æternæ obliviscantur, haud aliter quàm crocitantò morituræ; dum temporalibus rebus penitus immersæ, vim roburque gratiæ perdiderunt, per heroicis virtutum actus ad cœlestia sese elevandi, dilatâ usque ad finem vitæ pœnitentiâ. Quare ò Christiane! acquiesce consilio S. Hieron. ad Exuperant. Scribentis: *Projice sarcinam seculi, & ne quæras divitias, quæ camelorum pravitatibus comparantur. Nudus & levis in cœlum evola, ne alas virtutum tuarum auri deprimant pondera. Non ægrè feras, si faustos, si voluptuosos, si divites à Deo dies in hac terra petens, repulsam cogaris cum Moysse ferre. Ascende cum illo Montem vitæ spiritualis, moriturus ibidem Mundo, ut vivas æternùm Cœlo.*

N. 175.

*Considera 2. Moysen divinæ Visionis, quæ contigit in Rubo ardente hic recordantem, crudire Populum; quomodo Deus eidem omnem Idololatriæ occasionem è medio sustulerit. Enim verò si apparuisset in Throno eburneo, cedrino, vel aureo, videretur forsitan occasionem aliquam dedisse, talibus magni pretii materiis divinum impendendi Cultum, fabrefactis exinde Idolis: hinc perditio tua ex te ò Christiane! si à Deo verò declinans, adores Idola creaturarum. Cogita quæso; animam tuam etsi nobilissimam non aliò fine insulam esse Luto, quàm ut vilissimi Domicilii sui memor, omnî careat causa, debitam Creatori suo subjectionem denegandi. Cogita; quomodo Deus tot rerum vicissitudines admittat in terra, ut nec miniam in ea constantiam quæras, sed hanc credas, in solo Deo inventiendam. Cogita; quomodo in Sacratissimo Eucharistiæ Sacramento singulis momentis tibi præstò sit, ut ansam non habeas conquirendi, te ab ipso derelictum, confugere debere ad creaturas, earum ope & auxiliò fruiturum. Certè nolis, velis exclamare cogaris. Hic cum Moysse v. 7. capitis cit, *Nec est alia Natio tam grandis, quæ habeat Deos appropinquantés sibi, sicut Deus noster adest nobis. Et iste Deus vocat se Ignem v. 24. Significaturus per hoc: se instar hujus elementi in continua versari operatione, tecum concurrendò in omnibus, quin etiam inflammandò te, ut amore ipsius ea benè & meritoriè peragas, versu adhæc 25. Emulatorem se nominat; ut intelligas, quàm ægrè ferat, si creaturam ei præponas, in cujus gratiam operis.**

FASCI-